

HUISA WERF

AANBOD SEIZOEN 2012-2013

Floris van Delft

Dat Staat

Keren Levi

The Dry Piece

Lawrence Malstaf

PAVILION

Sanja Mitrović

Crash Course Chit Chat (CCCC)

Sanja Mitrović en Laurent Liefoghe

Daydream House

Yan Duyvendak i.s.m. Omar Ghayatt en Nicole Borgeat

Made in Paradise

Floris van Delft

Dat Staat

Na de democratie (*De Verlichting is stuk*, 2007) en de rechtspraak (*Rechter kan niet*, 2009) is nu de beurt aan de hele staat. Floris van Delft veegt de staat in haar huidige vorm van tafel. Terug naar een stuk braakliggend bouwgrond. Wat nu? Zo snel mogelijk herbouwen wat we kennen, iets nieuws verzinnen, of vinden we het eigenlijk wel prima zonder staat? De klant is tegenwoordig ook in het theater koning, dus het publiek beslist. Acteurs Wolter Muller, Martijn de Rijk en Floris van Delft zelf, een rits historische figuren en speciaal uitgenodigde experts adviseren naar eer en geweten. Al hebben ze soms een verborgen agenda. Wellicht is er zelfs een coup op handen. Hoe dan ook zal op deze avond besloten moeten worden of er een nieuwe staat gebouwd wordt, en waarom.

Dat Staat is het derde deel in een serie van voorstellingen waarin Floris van Delft grote maatschappelijke thema's bespreekbaar maakt, samen met het publiek en experts. Bij gebrek aan een 'sexier' woord, noemt hij dit werk theatrale debatten. Elke avond is anders door de inbreng van het publiek en de experts. Deze voorstelling is, evenals de eerdere producties, ook geschikt om op een passende locatie te spelen. Zo heeft *De Verlichting is stuk* in de raadsalen van gemeentehuizen gespeeld en staat *Rechter kan niet* nu in rechtbanken en op hogescholen.

concept en regie: Floris van Delft - tekst: Wolter Muller - spel: Floris van Delft, Wolter Muller en Martijn de Rijk - producent: Huis a/d Werf

De pers over Floris van Delft:

'Achterover leunen is er bij deze regisseur niet bij (...). Met wie identificeert men zich het meest (...) van Delft toont al snel aan dat het nooit zo zwart-wit is als het lijkt.' **De Telegraaf over *Rechter kan niet***

'Een voorstelling die twee uur lang intens heeft weten te boeien.' **Theatercentraal over *Rechter kan niet***

'(...) De voorstelling is een bewonderenswaardig initiatief, want de Nederlandse samenleving is de laatste jaren flink in beroering, maar tot het theater is daar nog maar weinig van doorgedrongen. Met *De Verlichting is stuk* lijkt de theatermaker dat in één klap goed te maken.' **8weekly over *De Verlichting is stuk***

Genre: theatraal debat

Technische specificaties: vlakke vloer

Speelperiode: november / december 2012 en maart / april 2013

Uitkoopsom: €1500 (exclusief 19% BTW)

Floris van Delft (1976) is van 2004 tot 2008 als regisseur verbonden geweest aan het Noord Nederlands Toneel. Sindsdien werkt hij onder andere bij PeergrouP, theatergroep Siberia en maakte hij twee theatrale debatten in Huis a/d Werf: *De Verlichting is stuk* (waarin hij de Nederlandse democratie onder de loep neemt) en *Rechter kan niet* (over de rechtspraak en de rechtvaardigheid van deze tijd).

Op Festival a/d Werf 2011 vond een kickoff plaats van *Dat Staat*. In aanloop naar de première zijn er bovendien vier openbare werksessies met publiek, experts en acteurs.

Keren Levi

The Dry Piece

Een goed figuur, een strakke huid, weggewerkte bultjes en rimpeltjes. Vrouwen moeten voldoen aan schoonheidsidealen – of zich onderscheiden door ervoor te kiezen er juist niet aan te voldoen. In *The Dry Piece* wordt de verstoorde relatie tussen het idee van schoonheid en de hedendaagse vrouwelijke identiteit onder de loep gelegd. Met het oog op deze verhouding reflecteert de voorstelling van Keren Levi op hoe beelden van schoonheid als machtsmiddel worden ingezet. *The Dry Piece* zet theatertechniek in als de paintbrush van Photoshop en speelt met de confrontatie en esthetiek van het naakte vrouwelijke lichaam.

Twee inspiraties voor *The Dry Piece* zijn Naomi Wolf en Busby Berkeley. Berkeley gebruikte als musicalregisseur vaak het vrouwelijk lichaam als esthetisch 'bouw materiaal': massascènes waarin vrouwen gechoreografeerd werden tot geometrische figuren. De postfeministische schrijfster Naomi Wolf deed een studie naar hoe schoonheidsbeelden tegen vrouwen gebruikt worden. In *The Beauty Myth* stelt zij dat wat wij schoonheid noemen een culturele mythe is, die voor bepaalde doeleinden ontstaan is: om vrouwen onder controle te houden door ze op te sluiten in hun lichaam.

concept en regie: Keren Levi - coproductie: Huis a/d Werf, Pumpenhaus Münster, Forum Freies Theatre Dusseldorf, Grand Theatre Groningen - met support van: WP ZIMMER Antwerpen, Bassano de la Grappa

De pers over Keren Levi / *Couple-Like*:

'*Couple-Like* is een sterk staaltje contact-improvisatie. Bovendien is het knap stukje ambachtelijke conceptuele dans, prozaïsch en fijnzinnig.' **Isabella Lanz / NRC Handelsblad**
'(...) het sterkste verhaal blijft toch het verhaal van twee geliefden. Het is vaker verteld, maar zelden zo adembenemend mooi als door Keren Levi en Ugo Dehaes. Nauwelijks muziek, enkel het ritme van tastende handen, af en toe aangezet met een gepassioneerde kreun, meer had hun choreografie *Couple-Like* ook niet nodig.' **Oscar Kocken / TM**

Genre: dans, video-installatie

Periode: 22 september 2012 t/m mei 2013

Technische specificaties: n.t.b.

Uitkopsom: €2200 (exclusief 19% BTW)

Keren Levi (Israel, 1972) is danser, docent en choreograaf. Ze begon in Israel met The Kibbutz Dance Company en Batsheva Ensemble. Sinds 1997 woont en werkt zij vanuit Amsterdam, maar slaat regelmatig haar vleugels uit richting andere Europese steden. Haar werk beslaat verschillende thema's en stijlen, maar heeft altijd een intens fysieke signatuur. Zij probeert de dans vooral te ontdoen van zijn decoratieve gehalte en wendt zich op een conceptuele manier tot sociaal politieke thema's. Keren Levi richt zich op de

organisatie van de beweging door een samenhangend systeem van taken te creëren, met het lichaam als centrum van alle inspanningen.

Keren Levi is bekend van interdisciplinaire dansvoorstellingen als *Territory* (NL 2004, winnaar van de BNG-prijs), *Faceless* (NL 2006), het succesvolle *Couple-Like* met Ugo Dehaes (BE/NL 2006), *Out Of Service* (NL 2007), *The Prize Piece* (NL 2007), *Big Mouth* (IL 2009), *Envelopes* (NL 2010), *Caleidoscoop* (NL 2010) en *Couple Like #2* (NL 2010, winnaar van de Zilveren Krekel).

The Dry Piece

Lawrence Malstaf

PAVILION

PAVILION is een monumentale openlucht installatie waarin grote banieren rond en tussen elkaar door cirkelen. Ze vormen een meanderende wolk van vloeiende oppervlakten die falen om een veilig onderdak te bieden en niet kunnen beschermen tegen de bedreigingen van de natuur of de door de mens gemaakte omgeving.

Lawrence Malstaf - onder meer bekend door zijn spraakmakende interactieve projecten als *Shrink* - ontwikkelde *PAVILION* speciaal voor Festival a/d Werf 2011. Het is zijn eerste installatie die zich in de openbare ruimte manifesteert: tijdens het festival pronkte het op het plantsoen voor de Stadsschouwburg Utrecht.

De installatie wordt ook als basis gebruikt voor de scenografie van de voorstelling *Dust* van Arco Renz / Kobalt Works.

concept en productie: Lawrence Malstaf - assistent: Allard Boer - producent: Huis a/d Werf - coproducten: Superbodies / Triënnale Hasselt - met steun van: Norsk Kulturrad - Lawrence Malstaf wordt vertegenwoordigd door: Galerie Fortlaan 17, Gent

Quote uit *Exhibiting the visitor 01997-02010*

'Vragen / complicaties aan de basis van Unknown / Pavilion I. Hoe is het om te wandelen over de bodem van een groot aquarium? Hoe is het om het water weg te denken en enkel het oppervlak, het dak van de oceaan, over te houden? Hoe is het als dat dak zich in beweging zet, als een groot blad papier? Hoe zal de bezoeker reageren op zo een kinetisch paviljoen? zo een niet-euclidische ruimte? zo een hypervlak? Wat voorzie je om het de bezoeker toch comfortabel te maken in zo een ongemakkelijke ruimte?' **Pieter Van Bogaert**

Genre: beeldende kunst / installatie

Prijs, technische specificaties en beschikbaarheid: op aanvraag

Videoregistratie: opvraagbaar bij Huis a/d Werf

Lawrence Malstaf (1972) presenteerde sinds zijn studie Industrial Design aan het Henry van de Velde Instituut in Antwerpen talloze installaties op festivals, in galeries en in theaters. Zijn werk situeert zich altijd in het grensgebied tussen het beeldende en het theatrale. De installaties zijn vergelijkbaar met een performance, waarin de bezoeker zelf het middelpunt is. Muren bewegen, de zwaartekracht wordt getrotseerd, de performer wordt vacuüm gezogen of een wervelstorm gesimuleerd. Enerzijds levert dit intieme ervaringen op, voor één persoon. Anderzijds zijn deze ervaringen voor omstanders weer prachtige beelden en zelfs een minivoorstelling, waarin een grote rol voor de eigen fantasie weggelegd is.

In 2009 won Malstaf de Prix Ars Electronica en sindsdien maakt hij wereldwijd furore. Het Japan Media Arts Festival in Tokyo kent hem in 2010 de Excellence Prize voor zijn oeuvre toe.

Tijdens Festival a/d Werf pronkte *PAVILION* op het plantsoen voor de Stadsschouwburg Utrecht (foto's: Merijn van der Vliet)

Sanja Mitrović

Crash Course Chit Chat (CCCC)

Het is crisis. Zowel financieel als politiek. De wens van sommigen om terug te keren naar het nationalisme houdt Europa in haar greep - en voormalige vrijhavens van liberalisme, zoals Nederland en Scandinavië, blijven niet gespaard. En dus, volgens Sanja Mitrović, de hoogste tijd om de nationale identiteit tegenover de Europese te zetten, het belang van het individu tegenover dat van de maatschappij. Dat doet ze in *Crash Course Chit Chat*.

De regisseur en performer, zelf afkomstig uit het voormalige Joegoslavië, wijst erop dat de Europese cultuur veel ouder is dan de Nederlandse en gaat terug naar het oude Griekenland. Ze speelt met clichés die landen over elkaar hebben en laat haar (inter)nationale acteurs grappen maken over hun eigen cultuur. Uiteindelijk moeten zij zich hier overheen zetten en hun gemeenschappelijke culturele bodem hervinden.

Sanja Mitrović won in 2010 de BNG Nieuwe Theatermakers Prijs met *Will You Ever Be Happy Again?*. Met het prijzengeld maakt zij deze nieuwe voorstelling, die in het voorjaar van 2012 een *Blind Date* tournee aflegt langs de Nederlandse theaters. Voor Festival a/d Werf 2011 maakte ze samen met Laurent Liefoghe de voorstelling *Daydream House*, waar Huis a/d Werf coproducent van is (tevens onderdeel van het aanbod voor seizoen 2012-2013).

concept/tekst: Sanja Mitrović - spel: Martijn Groenendijk, Katja Dreyer, Geert Vaes (e.a.) - dramaturgie: Maya van den Heuvel-Arad - producent: Stand Up Tall Productions (Amsterdam) - coproductie: Huis a/d Werf (Utrecht) en Théâtre La Comédie (Reims) - met steun van: Fonds Podiumkunsten, BNG / Theater Instituut Nederland (mede mogelijk gemaakt door Cultuurfonds van de Bank Nederlandse Gemeenten en Fonds Podiumkunsten)

De pers over Sanja Mitrović:

'Een frisse en prettig-geëngageerde voorstelling, gemaakt door twee performers naar wie je graag kijkt en van wie je nog veel meer mooie en minder mooie verhalen zou willen horen.

En van wie de toeschouwer absoluut gaat houden of ze nou Duitser, Servische of Nederlandse zijn.' **Robbert van Heuven over *Will You Ever Be Happy Again?***

'(...) En hoe kil, klein en doorzichtig het (huis) ook is, na een tijdje lijkt het echt alsof ze hier al jaren bivakkeert. Zo gemakkelijk manoeuvreert ze door de overvolle ruimte.' **de Volkskrant / Vincent Kouters over *Daydream House***

Genre: (tekst)theater / performance

Technische specificaties: speelvlak minimaal 8 x 8 meter

Speelperiode: voorkeur december 2012 – januari 2013

Uitkoopsom: €2500 (exclusief 19% BTW)

Sanja Mitrović, theaterregisseur en performer afkomstig uit het voormalige Joegoslavië, richtte na enkele jaren als freelancer gewerkt te hebben in 2009 Stand Up Tall Productions op. Ze is afgestudeerd aan de opleiding Japanse taal en literatuur (Belgrado) en aan de mimeopleiding van de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. In 2010 ontving zij de BNG Nieuwe Theatremakers Prijs voor de beste jonge regisseur, voor haar voorstelling *Will You Ever Be Happy Again?*. Ze werkte onder andere samen met Nicole Beutler voor de bekroonde voorstelling *1:Songs*. Sanja Mitrović is geïnteresseerd in het documentaire element in performances, en de relatie met de sociale, politieke en culturele realiteit van vandaag.

Sanja Mitrović in *A Short History of Crying*

Sanja Mitrovic en Laurent Liefoghe

Daydream House

Misschien onthult een huis pas zijn echte waarde op het moment dat het verlaten wordt. *Daydream House* gebruikt zowel documentatiemateriaal uit de 20^e en 21^e eeuw als fragmenten uit Tsjechov's Kersentuin om iets te vertellen over wonen aan de hand van verhalen over weggaan. De voorstelling onderzoekt het spanningsveld tussen echte en fictionele ruimte. De positie van het publiek verandert continu: van kijken naar bekeken worden, van afstand nemen tot betrokken raken, van een bezoeker in een galerij tot een toeschouwer in een theateromgeving.

Daydream House is het resultaat van een ontmoeting tussen theatermaker/performer Sanja Mitrović en architect Laurent Liefoghe. Ze maken gebruik van het glazen huis dat Liefoghe maakte voor zijn ruimtelijke audio-installatie *Woonmachine*. Deze ervaringsinstallatie geeft de bezoeker de kans een dag uit het leven te beleven in 37 minuten. *Daydream House* is een voorstelling in het 'docu-tale' format dat Mitrović al verkende in haar eerdere werk zoals *Will You Ever Be Happy Again?*

concept en regie: Sanja Mitrović en Laurent Liefoghe - tekst / performer: Sanja Mitrović -
architectuur: Laurent Liefoghe - tekst / dramaturgisch advies: Maya van den Heuvel-Arad -
producent: Huis a/d Werf - coproducten: Stand Up Tall Productions, Mokum v.z.w.

De pers over *Daydream House*:

'(...) En hoe kil, klein en doorzichtig het (huis) ook is, na een tijdje lijkt het echt alsof ze hier al jaren bivakkeert. Zo gemakkelijk manoeuvreert ze door de overvolle ruimte.' **de Volkskrant / Vincent Kouters**

Genre: theater / installatie

Capaciteit: 70 (mede afhankelijk van de locatie)

Prijs, technische specificaties en beschikbaarheid: op aanvraag

Videoregistratie: opvraagbaar bij Huis a/d Werf

Sinds 1998 werkt **Laurent Liefoghe** als architect, maar altijd is hij bezig geweest met de grenzen en relaties tussen architectuur, kunst en performance. Hij presenteerde zijn werk binnen verschillende kaders: op festivals, in theaters, in galeries en in de context van tentoonstellingen. Eerder was hij te gast in Huis a/d Werf met zijn performance / installatie *Viewmaster*, een theaterbox die een 19e-eeuwse theatertruc (het Pepper's ghost effect) gebruikt om de performers te laten verschijnen en verdwijnen.

Sanja Mitrović, theaterregisseur en performer afkomstig uit het voormalige Joegoslavië, richtte na enkele jaren als freelancer gewerkt te hebben in 2009 Stand Up Tall Productions op. Ze is afgestudeerd aan de opleiding Japanse taal en literatuur (Belgrado) en aan de mimeopleiding van de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. In 2010 ontving zij de BNG Nieuwe Theatremakers Prijs voor de beste jonge regisseur, voor haar voorstelling *Will You Ever Be Happy Again?*. Ze werkte onder andere samen met Nicole Beutler voor de bekroonde voorstelling *1: Songs*. Sanja Mitrović is geïnteresseerd in het documentaire element in performances, en de relatie met de sociale, politieke en culturele realiteit van vandaag.

Daydream House stond tijdens Festival a/d Werf 2011 in het gebouw van NUtrecht (foto: Anna van Kooij)

Yan Duyvendak i.s.m. Omar Ghayatt en Nicole Borgeat

Made in Paradise

Wat gebeurt er als 'Yes We Can' en 'Inshallah' elkaar tegenkomen? *Made in Paradise* is een theatrale jukebox van angsten, fantasieën, frustraties, aannames, vragen en door de media overgebrachte visies rond de islam. Ditmaal geen ontmoeting tussen dé islam en hét westen, maar tussen een Egyptenaar en een in Zwitserland wonende Nederlander. Van de tien scènes die zij aan het begin aanprijzen, kiezen de toeschouwers er op democratische wijze vijf uit. Hiermee komen al meteen belangrijke thema's als propaganda, kapitalisme en democratie aan de orde.

In de gespeelde scènes worden filmfragmenten met duistere oosterse booswichten gesynchroniseerd, komt de persoonlijke waarneming van 9/11 langs en zijn er lessen in bidden, discussies over dictatuur en commentaren op de westerse boerka. Onmerkbaar verandert de ruimte van een black box in een oosters theehuis. Of wijzen de tapijten op een gebedsruimte? Misschien is het gewoon een 'gezellige' lounge voor het multiculturele gezelschap. De vertoning van *Made in Paradise* op Festival a/d Werf 2011 was de eerste keer dat er een productie van de Nederlander Yan Duyvendak in zijn vaderland te zien was. De performancekunstenaar werkt hoofdzakelijk in Zwitserland en Frankrijk.

concept en regie: Yan Duyvendak, Nicole Borgeat, Omar Ghayatt - dramaturgie: Nicole Borgeat - acteurs / performers: Yan Duyvendak, Omar Ghayatt - live-vertaler: Omar Hegazy - producent: Dreams Come True - coproducten: Théâtre de l'Arsenic, Lausanne; Dampfzentrale, Bern: GRÜ, Genève; La Bâtie festival de Genève - producent Nederland: Huis a/d Werf

De pers over *Made in Paradise*:

'Intelligente, gevoelige en speelse performance, *Made in Paradise* blijft (...) een efficiënte generator van ideeën. En een mooi kunstobject (...) **Lionel Chiuch, Tribune de Genève** Beide artiesten zijn niet ontsnapt aan hun eigen stereotypen en dat is waar *Made in Paradise* niet de vorm van een voorbeeldige les aanneemt, maar een ervaring veroorzaakt. (...) Het stuk richt zich op de geavanceerde automatisering en onze gedachtenmechanismen. Hier ontstaat de mogelijkheid om je als toeschouwer te documenteren over de onderwerpen (van het stuk) en zelfs dichterbij 'de andere' te komen.' **Anne Leray, L'Hérault du Jour**

Genre: performance

Capaciteit: 150 bezoekers

Prijs, technische specificaties en beschikbaarheid: op aanvraag

Videoregistratie: opvraagbaar bij Huis a/d Werf

Yan Duyvendak (1965) werd geboren in Nederland maar studeerde en werkte in Genève en Barcelona. Momenteel geldt hij als een van de belangrijkste performancekunstenaars van Zwitserland. Hij presenteert en coproduceert overal in de wereld werk, zoals in Parijs, Basel, Helsinki, Avignon, Zurich, Tokio en thuisbasis Genève. In 2004 won hij voor de derde keer op rij de 'Swiss art award'. En in 2010 ontving hij nog de Meret Oppenheim prijs. Momenteel toert hij onder andere met *Made in Paradise* en *SOS (Save Our Souls)* en maakt hij, samen met Rogert Bernat, een nieuwe voorstelling: *Please, continue* (ook te zien op Festival a/d Werf 2012).

Made in Paradise (foto: Raoul Gilibert)